

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Krybusové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **Ing. Františka Penze**, insolvenčního správce společnosti Lesy Hluboká nad Vltavou a.s., sídlem v Českých Budějovicích, Novohradská 21, zast. Mgr. Helenou Martínkovou, advokátkou v Táboře, Palackého 357, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, sídlem v Brně, Masarykova 427/13, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26.4.2013, č.j. 12081/13/5000-14301-702127, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalované se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též krajský soud) dne 26.6.2013 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2013, č.j. 12081/13/5000-14301-702127, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 22.11.2012 č.j. 488441/12/077910301270, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2012 ve výši vlastní daňové povinnosti 7.422 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo uvedené prvoinstanční rozhodnutí změněno v části týkající se bankovního spojení pro úhradu vyměřené daně, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v nesprávném závěru finančních orgánů, dle něhož pravomocným soudním rozhodnutím uložená povinnost k náhradě nákladů řízení nepředstavuje přijaté služby a žalobce tudíž není oprávněn si vyúčtovanou daň z přidané hodnoty uplatnit ve svém daňovém přiznání. Uvedený názor, dle něhož je žalobce povinen daň zaplatit, ale nesmí ji v rámci své účetní evidence řádně zohlednit tzv. na vstupu, je nesprávný.

Předmětem odpočtu je daň z přidané hodnoty vyúčtovaná v rámci nákladů řízení v částkách 60.598 Kč a 60.788 Kč. Náklady řízení v celkové částce 728.473,20 Kč byly žalobci uloženy k úhradě prostřednictvím rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6Cmo 272/2009-424, kterým bylo primárně změněno rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 13Cm 1710/2008-299. Žalobce částku 728.473,20 Kč obdržel v rámci přihlášky státního podniku Lesy České republiky, s.p. do insolvenčního řízení vedeného na majetek žalobce.

Pohledávka Lesů ČR, s.p. vychází ze sporu, který přímo souvisel s podnikáním žalobce. Pohledávka tedy má návaznost a přímou souvislost s existencí a fungováním, tedy hospodářskou činností daňového subjektu. Závěr žalovaného, dle něhož se nejedná o přijetí služby ve smyslu ust. § 14 zákona o dani z přidané hodnoty, je účelovým výkladem tohoto zákonného ustanovení. Žalobce byl příjemcem služby, kdy mu byla poskytnuta služba za úplatu na základě rozhodnutí soudu. K plnění tudíž fakticky došlo a konečným příjemcem je ten, kdo daň hradí, tedy žalobce. Činnost byla vykonávána ve sporu iniciovaném ze strany daňového subjektu, který nyní hradí náklady, které v souvislosti s tímto sporem vznikly, a to včetně DPH. Žalobce k tomuto dále uvedl, že soudní rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení, obsahuje veškeré náležitosti daňového dokladu stanovené v § 26 až § 35 zákona o dani z přidané hodnoty.

Postup žalovaného uvedený v žalobou napadeném rozhodnutí fakticky znamená, že žádný daňový subjekt není oprávněn uplatnit odpočet daně z přidané hodnoty, pokud je povinen ji z pravomocného soudního rozhodnutí zaplatit. Naproti tomu advokát, resp. jeho klient, který by takové plnění přijal, by dostal tyto náklady zaplacený a musel by daň z přidané hodnoty odvést. Vyváženost a rovnost stran je zde definitivně porušena.

Závěrem žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím je porušeno žalobcovo právo na odpočet daně a z tohoto důvodu jej, spolu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, navrhuje zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření ze dne 7.8.2013 konstatoval, že v rámci žaloby nebyly předloženy nové skutečnosti a s opakovanými námitkami žalobce se správní orgány obou stupňů obsáhle vypořádaly ve svých rozhodnutích. Žalovaný k žalobním námitkám jednotlivě odkázal na závěry učiněné v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž současně shledal, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákonem a své rozhodnutí řádně zdůvodnili. K otázce platnosti podpisu napadeného rozhodnutí žalovaný sdělil, že toto rozhodnutí bylo podepsáno v souladu s podpisovým řádem Odvolacího finančního ředitelství. K dalším podrobnostem jakož i k průběhu daňového řízení žalovaný ve zbytku odkázal na žalobou napadená rozhodnutí a správní spis.

Ze správních spisů, které si soud vyžádal, vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti.

Platebním výměrem Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 22.11.2012 č.j. 488441/12/077910301270 byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za červenec roku 2012 v částce 7.422 Kč.

Z obsahu platebního výměru vyplývá, že správní orgán prvního stupně vyjádřil nesouhlas s žalobcovým posouzením institutu náhrady nákladů řízení jakožto řádným zdanitelným plněním a s jeho názorem, že prohrou u odvolacího soudu přijal zdanitelné plnění. Institut náhrady nákladů řízení přiznané úspěšnému účastníku soudního sporu z povahy věci nepředstavuje „činnost“ realizovanou ve prospěch subjektu povinného k této náhradě ani jiný z institutů ust. § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, které jsou považovány za poskytnutí služby pro účely zákona o dani z přidané hodnoty. Svou povahou se z pozice oprávněného jedná o finanční plnění, které není předmětem daně z přidané hodnoty. Správce daně v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2010 č.j. 1Afs 70/2010-57.

Z uvedeného závěru ohledně povahy náhrady nákladů řízení, jako finančního plnění, které není předmětem daně z přidané hodnoty, plyne závěr o neoprávněném uplatnění odpočtu daně ve výši 60.598 Kč a 60.788 Kč, neboť žalobce v souvislosti s těmito částkami uplatněnými jako odpočet daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění žádné zdanitelné plnění nepřijal. Tyto částky byly pouze součástí vyčíslení celkové výše nákladů řízení, nikoliv daní na výstupu, tedy daní uplatněnou za zdanitelné plnění. Správce daně dále konstatoval, že mezi stranami, z nichž jedna zdanitelné plnění poskytuje a druhá přijímá, musí být přítomen smluvní prvek, musí existovat vůle zboží dodat či poskytnout službu na straně jedné a zboží či službu odebrat na straně druhé. Přijetí a poskytnutí náhrady nákladů řízení vychází z jiných právních skutečností než ze smlouvy. K charakteru soudního rozhodnutí obsahujícího povinnost uloženou žalobci k náhradě nákladů řízení, správce daně konstatoval, že se nejedná o listinu obsahující náležitosti daňového dokladu.

Proti platebnímu výměru ze dne 22.11.2012 bylo žalobcem dne 15.1.2013 podáno odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím dne 26.4.2013, č.j. 12081/13/5000-14301-702127.

Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný nejprve zabýval skutkovým stavem věci a v následném porovnání s právním rámcem dané věci dospěl ke stejnému závěru jako správce daně. Žalovaný konstatoval, že prohrou u odvolacího soudu žalobce nepřijal zdanitelné plnění, žalobci nebyla poskytnuta služba ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Institut náhrady nákladů řízení nepředstavuje „činnost“ realizovanou ve prospěch daňového subjektu. Vzniku nadměrného odpočtu musí předcházet přijetí zdanitelného plnění, kdy náhrada nákladů řízení není předmětem daně dle ust. § 2 zákona o dani z přidané hodnoty. Vzhledem k tomu, že nebyla poskytnuta právní služba žalobci, ale státnímu podniku Lesy České republiky, s.p., nebyl vystaven daňový doklad pro žalobce od advokátní kanceláře, příkaz k úhradě na základě soudního rozhodnutí není daňovým dokladem v souladu s ust. § 28 zákona o dani z přidané hodnoty a daňový subjekt nesplnil podmínku danou ust. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Rozhodnutím soudu dochází pouze k určení, kdo je povinen uhradit vzniklé náklady, nedochází ke vzniku nového samostatného zdanitelného plnění dle zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce nebyl příjemcem zdanitelného plnění. Nedošlo tímto k uskutečnění zdanitelného plnění, pouze k povinnosti úhrady nákladů řízení za prohraný soudní spor, což není předmětem daně dle ust. § 2 zákona o dani z přidané hodnoty.

Žalovaný dále poukázal na právní rámec dané problematiky obsažený v právních předpisech Evropské unie. Ke skutkovému stavu žalovaný shledal, že soudní spor pro státní podnik Lesy České republiky, s.p. vyhrála advokátní kancelář, která je plátcem daně z přidané hodnoty. Tato advokátní kancelář vystavila příjemci služby, státnímu podniku Lesy České republiky, s.p. daňový doklad, v němž vyčíslila základ daně a daň z přidané hodnoty v celkové výši 121.386 Kč. Advokátní kancelář zahrne odměnu za své zastoupení, tedy základ daně a daň do přiznání k dani z přidané hodnoty na výstupu, a to ve vazbě na ust. § 21 a § 108 zákona o dani z přidané hodnoty. Příjemce plnění, státní podnik Lesy České republiky, s.p., předmětné plnění zahrne do daňového přiznání na vstupu a nárokuje odpočet daně z přidané hodnoty. Pro uplatnění daně je tak rozhodující, kdo a komu poskytuje plnění, za jehož uskutečnění se vystavuje daňový doklad, nikoliv tedy způsob a zdroj úhrady. Na odpočet daně nemá nárok osoba, která hradí náklady soudního řízení jako neúspěšný účastník soudního sporu, protože tato osoba nepřijala žádné zdanitelné plnění – právní službu od advokátní kanceláře protistrany.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem sporu v projednávané věci je postup správce daně a žalovaného, kteří vyloučili z nároku žalobce na odpočet daně náklady soudního řízení. Důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že žalobce nepoužil přijatá zdanitelná plnění v rámci svých ekonomických činností pro uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitostí nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku a nesplnil tak podmínky ust. § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též zákon o dani z přidané hodnoty). Sporným byl učiněn charakter institutu náhrady nákladů řízení jako řádného zdanitelného plnění ve smyslu ust. § 14 zákona o dani z přidané hodnoty.

V první řadě soud považuje za nutné stručně shrnout skutkový stav věci. Rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6Cmo 272/2009 bylo žalobci uloženo nahradit státnímu podniku Lesy České republiky, s.p. k rukám jejich právního zástupce (advokátní kancelář Toman, Devátý & Partneři) náklady řízení odvolacího spolu s náklady řízení před soudem prvního stupně v celkové výši 728.473,20 Kč. Státní podnik Lesy České republiky uvedenou částku následně přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek žalobce, přičemž v rámci této částky byla vyúčtována i daň z přidané hodnoty v celkové výši 121.386 Kč. Žalobce následně podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec roku 2012, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 113.964 Kč. Správce daně poté vyloučil z nároku na odpočet daně žalobce náklady soudního řízení – náklady soudního řízení ve výši – základ daně 604.087 Kč, sazba daně 20%, daň 121.386 Kč, neboť nebyly splněny podmínky ust. § 72 odst. 1 ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty.

Uvedený postup považuje žalobce za nesprávný, neboť pohledávka státního podniku Lesy ČR, s.p. vychází ze sporu, který přímo souvisel s podnikáním žalobce. Pohledávka tudíž má návaznost a přímou souvislost s existencí a fungováním, tedy hospodářskou činností daňového subjektu. Závěr žalovaného, dle něhož se nejedná o přijetí služby ve smyslu ust. § 14 zákona o dani z přidané hodnoty, je účelovým výkladem tohoto zákonného ustanovení. Žalobce byl příjemce služby, když mu byla poskytnuta služba za úplatu na základě rozhodnutí soudu. K plnění tudíž fakticky došlo a konečným příjemcem je ten, kdo daň hradí, tedy žalobce. Činnost byla vykonávána ve sporu iniciovaném ze strany daňového subjektu, který nyní hradí náklady, které v souvislosti s tímto sporem vznikly, a to včetně

DPH. Soudní rozhodnutí, kterým žalobci byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení, navíc obsahuje veškeré náležitosti daňového dokladu.

Základní podmínky vzniku nároku na odpočet daně na vstupu jsou upraveny v ust. § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, podle něhož je plátcem oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování (a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, (b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, (c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, (d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo (e) plnění uvedených v § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.

Poskytováním služby se dle ust. § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty pro účely tohoto zákona rozumí všechny činnosti, které nejsou dodáním zboží. Poskytnutím služby se pro účely tohoto zákona rozumí také (a) pozbytí nehmotné věci, (b) přenechání zboží k užití jinému, (c) vznik a zánik věcného břemene, (d) zavázání se k povinnosti zdržet se určitého jednání nebo strpět určité jednání nebo situaci.

Žalobce je přesvědčen, že je příjemcem služby ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, dle něhož se za poskytnutí služby pro účely tohoto zákona považuje poskytnutí služby za úplatu i na základě rozhodnutí státního orgánu nebo vyplývající ze zvláštního právního předpisu. Uvedený názor žalobce podporuje též skutečnost, že předmětná pohledávka vznikla ze sporu, který přímo souvisel s podnikáním žalobce. Pohledávka tudíž má návaznost a přímou souvislost s hospodářskou činností žalobce.

Se shora uvedenou argumentací žalobce se krajský soud neztotožnil s následujícími důvody.

Ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty upravuje základní podmínky vzniku nároku na odpočet daně na vstupu. Cílem systému odpočtu je zcela zbavit podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla odvedena v rámci jeho hospodářských činností. Společný systém DPH tak zaručuje neutralitu daňové zátěže bez ohledu na účel nebo výsledky takových činností.

Hospodářskou činnost, v daném případě žalobcem tvrzené poskytování služeb, nelze spatřovat v pohledávce vzniklé žalobci v důsledku neúspěchu v soudním řízení, na jehož základě mu byly vyúčtovány náklady řízení před soudy obou stupňů, jež zahrnují též daň z přidané hodnoty, jejímž plátcem je advokátní kancelář zastupující protistranu. Žalobce tímto tvrzením nesprávně vyložil znění ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty.

V projednávané věci žalobci vznikla na základě rozhodnutí soudu povinnost k náhradě nákladů státnímu podniku Lesy České republiky, který byl v daném soudním řízení zastoupen advokátní kanceláří, která je plátcem DPH. Náklady řízení z tohoto důvodu představovaly též daň z přidané hodnoty advokátní kanceláře, která je plátcem DPH. Předmětné soudní rozhodnutí založilo toliko povinnost žalobce k náhradě soudních výloh, které vznikly protistraně v důsledku vedení soudního sporu. Právní služba ve smyslu ust. § 72 odst. 1 a ust. § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty byla poskytnuta advokátní kanceláří pro státní podnik Lesy České republiky, který spor vyhrál, nikoliv pro žalobce, kterému byla

uložena pouze povinnost k náhradě nákladů soudního řízení vůči státnímu podniku Lesy České republiky.

Podle ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce nebyl příjemcem právní služby poskytované advokátní kanceláří, tímto příjemcem byl státní podnik Lesy České republiky. Pro uplatnění nároku na odpočet daně je rozhodující, kdo a komu poskytuje plnění. V posuzované věci bylo plnění v podobě právních služeb poskytováno advokátní kanceláří pro státní podnik Lesy České republiky, nikoliv pro žalobce, který tak nemůže být příjemcem služby ve smyslu ust. § 14 zákona o dani z přidané hodnoty a tudíž mu nevzniká nárok na odpočet daně dle ust. § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Nárok na odpočet daně nemůže být založen splněním povinnosti k náhradě nákladů soudního řízení, neboť náhrada nákladů řízení nepředstavuje úplatu za uskutečněné zdanitelné plnění, ale je pouhým finančním vyrovnáním.

Nelze než souhlasit s konstatováním žalovaného, dle něhož prohrou u odvolacího soudu žalobce nepřijal zdanitelná plnění, a nebyla mu poskytnuta služba ve smyslu ust. § 14 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení přiznaná úspěšnému účastníkovi soudního sporu nepředstavuje „činnost“ realizovanou ve prospěch daňového subjektu.

Tvrzení žalobce, dle něhož v daném případě byly naplněny podmínky stanovené v § 14 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty s tím, že právě žalobce byl příjemcem služby, kdy mu byla poskytnuta služba za úplatu na základě rozhodnutí soudu, nelze považovat za správné. Rozhodnutím soudu bylo toliko stanoveno, která strana sporu je z hlediska úspěšnosti povinna k náhradě nákladů řízení straně druhé, nedošlo tudíž ke vzniku samostatného zdanitelného plnění dle zákona o dani z přidané hodnoty. Krajský soud k dané problematice odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. 1Afs 143/2008-69, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „*pro uplatňování daně z přidané hodnoty je přitom rozhodující, kdo a komu poskytuje plnění, za jehož uskutečnění se vystavuje daňový doklad (srov. § 73 zákona), nikoliv tedy způsob a zdroj úhrady. Podle § 87 odst. 1 exekučního řádu je nákladem exekuce rovněž příslušná daň z přidané hodnoty, je-li exekutor plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady exekuce představují odměnu soudního exekutora za plnění poskytnuté ve prospěch oprávněného, úhrada těchto nákladů však jde podle § 87 odst. 3 exekučního řádu k tíži povinného. Daň z přidané hodnoty se vypočte z celkové fakturované částky, tedy z odměny exekutora a dalších nákladů ve smyslu 87 odst. 1*”.

Krajský soud se rovněž neztotožnil s žalobním tvrzením, dle něhož rozhodnutí soudu, jímž byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení, představuje daňový doklad dle zákona o dani z přidané hodnoty. Náležitosti daňového dokladu upravuje ust. § 28 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty (ve znění účinném ke dni vydání platebního výměru) tak, že mezi obsahové náležitosti patří (a) obchodní firma nebo jméno a příjmení, popřípadě název, dodatek ke jménu a příjmení nebo názvu, sídlo nebo místo podnikání plátce, který uskutečňuje plnění, (b) daňové identifikační číslo plátce, který uskutečňuje plnění, (c) obchodní firmu nebo jméno a příjmení, popřípadě název, dodatek ke jménu a příjmení nebo názvu, sídlo nebo místo podnikání osoby, pro kterou se uskutečňuje plnění, (d) daňové identifikační číslo, pokud je osoba, pro kterou se uskutečňuje plnění, plátcem, (e) evidenční

číslo daňového dokladu, (f) rozsah a předmět plnění, (g) datum vystavení daňového dokladu, (h) datum uskutečnění plnění nebo datum přijetí úplaty, a to ten den, který nastane dříve, pokud se liší od data vystavení daňového dokladu, (i) jednotkovou cenu bez daně, a dále slevu, pokud není obsažena v jednotkové ceně, (j) základ daně, (k) základní nebo sníženou sazbu daně nebo sdělení, že se jedná o plnění osvobozené od daně, a odkaz na příslušné ustanovení tohoto zákona, (l) výši daně; tato daň může být zaokrouhlena na celé koruny tak, že částka 0,50 koruny a vyšší se zaokrouhlí na celou korunu nahoru a částka nižší než 0,50 koruny se zaokrouhlí na celou korunu dolů. Z uvedeného je zřejmé, že soudní rozhodnutí nelze považovat za listinu obsahující veškeré citované náležitosti daňového dokladu.

V dané věci lze proto uzavřít, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu s platnou právní úpravou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud vyloučili z nároku žalobce na odpočet daně náklady soudního řízení. Náhrada nákladů řízení přiznaná úspěšnému účastníkovi soudního sporu nepředstavuje „činnost“ realizovanou ve prospěch žalobce a nemůže být tudíž žalobcem uplatněna jako nárok na odpočet daně na vstupu. Žalobce nebyl příjemcem zdanitelného plnění, v dané věci nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění a ve vztahu k žalobci byla toliko uložena povinnost k náhradě nákladů prohraného soudního řízení, která nepředstavuje předmět daně ve smyslu ust. § 2 zákona o dani z přidané hodnoty.

Vzhledem k těmto důvodům soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané záležitosti byl úspěšný žalovaný správní orgán, který však nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení přiznáno nebylo.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 29. dubna 2014

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra Balejová v.r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka